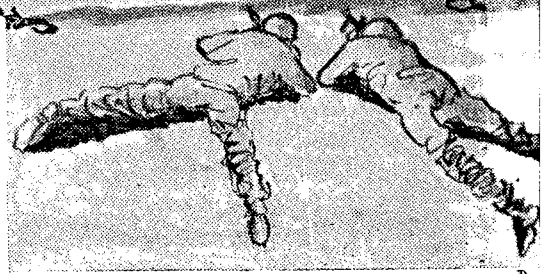

מאת אלכס

מאת אלכס

הכשלון לא תמיד קורה בגלל
סיבה בולטת וברורה. לעתים הוא
נרקם מגורמים קטנים ורבים.
נסה נא לזהות מתוך הסיפור
מה הוליד כאן כשלון.

נורות חשמל בודדות החלו ממוגות את אורן עם אפלולית בין הערביים. «הו, אורות מוכרים וכה ארורים» שחו הכל בלבם בזעמם על אותות הלילה, הנושא עמו נדודי שינה והרהורים מיאשים. לא שקנאו בסרג'ו, אך תוך היותם מפזלים לעברו במבטים סקרניים, לא יכלו שלא לרצות באותה מנת אושר זעומה של מי שישן שנת כלורופורם עמוקה. המחלקה הכירורגית של בית-החולים נתונה היתה במין שקט מהול בקולות נמוכים-מתלחשים. הכל כמו עשו יד אחת שלא להעיק על סרג'ו — אף כי שכב אותה שעה חסר הכרה לחלוטין.

רצועת האופק החלה מתבהרת ויום חדש, שאנן ותמים הפציע בפאתי מזרח. קרני שמש ראשונות פיזו על פניו החיורים של סרג'ו. עפעפיו כמו נדקרו באורן. הוא מיצמץ מתוך אי-נוחות עד אשר פקח את עיניו. כמו בא מתוך עולם זר ורחוק, החל לתהות על סביבותיו. החלון הגדול ועץ התמרים הנשקף מבעדו, הסדין הלבן, הכל כה מוכר ורחוק זה... הא אי אי... כמו צבת אדירה אחזה בחוזהו, כאבים חדים פילחו לסרוגין את לבו הפועם בחזקה. לפתע חש כאב מוזר בכף רגלו הימנית, ניסה לכוצה ולא עלה בידו. מכנית שלח עיניו אל עבר הסדין, ברקים החלו מרצדים אל מול פניו, ראשו כבד לפתע, החדר החל לסוב כגלגל וידיה, שרעד קל ניכר בהן, החלו לגשש אל עבר רגלו הימנית — מקום שם קצרה השמיכה מתמיד.

*

בחדרה הקטן של האחות התורנית הצטרד רדיו קטן במנגינת ואלס ענגוה. על ספה רכה נח לו גופה החטוב של האחראית על משמרת הלילה. ספרי-כיס בכריכה מבריקה התגולל בסמוך — זה עתה השירה אותו מידה משנוכחה כי חולפת היא על פני השורות מבלי הבן פשר הכתוב. עכשיו, משזנחה את הספר, חופשית היתה לנעוץ מבטא אי-שם בתקרה ולהרהר כאות נפשה. לפתע, בקלות מפתיעה לגבי מי שהשינה לא פקדה אותו זה זמן רב, גיתרה מן הספה וכמו גמלה החלטה בלבה שמה פעמיה אל עבר המשרד — מקום שם ניצבו בארונות ברזל עמוקים תיקי החולים ושאר ניירות משרד. בתנועות עצבניות חיפשה את האות „סמך“ ומשמצאה, שלפה משם תיק בכריכה ירוקה. על העטיפה בצדה השמאלי רשומות היו המלים: לויטננט סרג'ו, גדוד 470. בסקרנות גלויה, תוך היותה שעונה אל דופן הארון, החלה מדפדת בין העמודים. לפתע השתהה מבטה על עמוד כתוב במכונת כתיבה. מתחת הכותרת: „דו"ח פציעה נערך בידי קפטן גורדין, שלישי הגדוד“ — רשום היה הסיפור הנורא. בקוצר רוח החלה לקרוא:

1. בתאריך X נדרש לויטננט סרג'ו לצאת בראש כוח ולבצע מארב.
2. המשימה — כפי שהוגדרה על-ידי המג"ד — היתה: לתקוף את מכוניות האספקה אשר מדי לילה בלילה בשעות משתנות, הובילן מזון וציוד למוצבי ה„פרפרים“ — בהם התמקם האויב מתוך כוונה לשלוט בשטח ההפקר.
3. למפקד הפלוגה ניתנה הוראה לספק למחלקתו של סרג'ו את הנשק הנ"ט. שלה והכלים האוטומטיים ככל שיידרש.
4. בשעה 19.00 הוסעה יחידתו של סרג'ו, שכללה קצת למעלה משתי כיתות, בשתי משאיות שאורותיהן מאופלים, עד קצה כביש החצץ.
5. לאחר מסע רגלי של כשעתיים הגיע סרג'ו אל קרבת המקום. לאחר סיור חפז, מיקם את כוחו ומסר פקודות מקדימות.
6. בשעה 22.00 פתח כוח-המארב באש על שתי משאיות ומכוניות פיקוד שנעה בראש. תוך כדי חילופי יריות עם האויב נערכה עליהם הסתערות מלקחיים מצפון ומדרום בכוח כולל של מחלקה לערך; לאחר ההסתערות ניסתה המחלקה לסגת, כשהיא מוציאה תחילה את פצועיה.
7. סרג'ו הועיק תגבורת שרוכזה בקצה כביש החצץ והוסעה למקום; הודות לתגבורת נתאפשרה חליצת המחלקה ונשיאת הפצועים.
8. שלושה הרוגים נשאו מוטלים באיזור המארב ועד כתיבת דו"ח זה, רשומים הם כנעדרים; יש להניח כי נאספו ע"י האויב.
9. רצו"ב דו"ח רופא בית-החולים על הפציעה וכן תיאור המסיבות אשר הביאו לקטיעת רגלו של לויטננט סרג'ו...

לא, בזאת אין לה צורך לעיין, היא מכירה הכל לפרטי פרטים — בעצמה היתה נוכחת בשעת הקטיעה. ותוך שאחזה בתיק בפזיז נפש, עלתה לנגד עיניה תמונת שולחן הניתוחים. סרג'ו טרם הורדם בנרקוזה, התעות ביסורים. אך דוקא דרך התאפקותו שלעתיים הסרה אצל חולים אחרים. היא שכבשה את לבה. לאחר הרהורים מעטים דומה כי גמלה בלבה ההחלטה, שכן שמה פעמיה אל חדר החולים — לעבר מיטתו של סרג'ו.

*

הנקישות הקצובות שבפרוודור המוסד הפיזיותרפי העידו כי סרג'ו מסגל

לעצמו את רגלו החדשה. רצועות העור חתכו בכשרו, אך הוא התמיד בעקשנות של מי שדבק בחיים בכל מאודו. לא ארכו הימים והוא נראה מדדה על קביים ונושך שפתיו מכאב. אך עם כל היותו מסתגל לאורח חייו שנשתנה, הוסיפו העצב והמרירות לשכון בלבו. מעיני האחות, — אותה אחות, שטיפלה בו בבית החולים לאחר הניתוח — ושבאחרונה השיגה רשות העברה אל המוסד בו אושפז סרג'ו — לא נעלם הדבר. אין זאת בלתי אם משום שאינה מעסיקה אותו בשעותיו הפנויות, הרהרה, ובלבה החליטה כי תרבה שעותיהם בצותא.

לעת ערב, משגמרה עבודתה, יצאו יחדיו אל מקום הסתר הקבוע שלהם שבקצה הדשא בחצר בית החולים. היא ידעה שאין טעם לענותו בהפצרות אך ניסתה לעודדו:

”מי שבא לבקר אותך מספר כיצד היית אמיץ לב בקרב. כולם מהללים אותך. המ”פ אומר שהמג”ד המליץ על ציון לשבח...”

דבריה היו לו כמדקרות וכאילו רצה להמנע מהם, היה מתכוץ כקיפוד נפחד, עד שלפתע פרץ בבכי. לרגע זה ייחלה בכל לבה. ידעה שכל אדם מגיע אי פעם למצב, בו פוקד אותו משבר נפשי. אותה שניה בתחלוף המשחררת אותו מערטולי השריון החיצוני בפני החברה והסביבה, וכשמגיע הוא לכך, שוב אין דבר אשר יעצור בעדו.

מלגלות את צפונותיו. ועכשיו, דומה כי קרוב הוא לכך יותר מתמיד.

”במו ידי הרגתי אותם, את מבינה מה זה?”

”אל תהיה תינוק, אינך אחראי לכך יותר מאשר אחראית המל-חמה הארורה הזו.”

”מה את מדברת לי בשפת ספ”רות. הסיבות הרבה יותר פשוטות; אלמלא הייתי ממקם אותם כל כך רחוק מאחננו — חשבת ש לא ארגיש במכוניות מבעוד מועד.”

”ובאמת, מה דאגת? הרי יכול היית לבטוח ברעש המנועים והאורות.”

”מה את שחה? רעש מטעה מאוד ולאורות כלשהם בכלל לא ציפיתי; אבל אפילו הייתי סור”מך על הרעש לא יכולתי לדעת אם הן קרובות אל מה שאנחנו מכנים שטח ההריגה או לא. מ”שום שבהרתי אותו קצת מאחורי העיקול.”

”ומדוע בחרת דוקא שם?”

„מפני שזה היה המקום הטוב ביותר. עוד לפני הסיור ראיתי זאת על גבי

המפה“.

„סרג'ו, אתה שוכח שאני מבינה בזה כמו חמור ב...“

„טוב שתקי! אספר מההתחלה: קיבלתי פקודה לשים מארב למכוניות האספקה של הפרפרים. היות וזה קצת מרוחק לא יצאתי לסיור מוקדם — סמכתי בעיקר על המפה ועל ההשות שתהיה לי בזמן עריכת המארב. נסענו עד קצה כביש-החצץ הנמצא בגבולנו ומשם הלכנו ישר למקום המארב — כשעתיים הליכה. אינך יכולה להבין עד כמה בטוח הייתי בעצמי. למדתי כל פרט על גבי המפה ודימיתי כי הדרך מוכרת לי ממש כאילו הלכתי בה פעמים רבות“.

„נו, ומה באמת הסתבר כשהלכת בה?“

„מה הסתבר? הסתבר שכל כיפונת במפה נראית כהר בשטח, והכיפות בשטח

— אינן מסומנות במפה“.

„טפשונו, הרי יכולת לקחת זאת בחשבון מקודם“.

„יכולתי, ויכולתי, אלפי דברים צריך הייתי לקחת בחשבון מקודם ובכל זאת

קרה מה שקרה“.

עיניו של סרג'ו יבשו, ראשו הצטלל ורק תחושת רכות נעימה נותרה בו. אחז

בידה, הסמיכה אל לחיו וקולו שוב נשמע, מהורהר קמעה.

„היה שם מקום מצוינן למארב. הסתובבתי לאורך הכביש עם פרדו...“

„מיהו פרדו?“

„הרץ האישי שלי שהוא גם קשר. בשום אופן לא נראה לי מקום טוב מזה שבחרתי;

מימין לדרך הזדקר מצוק כזה שרק עם כנפיים ניתן לעבור עליו. נכון שתחילתו קצת

מודרגת, אך זה דוקא היה נוח מאוד בשבילנו. מיקמתי את הכוח על המדרגה הראשונה

של המצוק והיתה לי שליטה מצוינת על שטח ההריגה. ולצד שמאל של הדרך כלל

לא דאגתי — היה שם מורד כה תלול ששום מכונית לא היתה עוברת דרכו ונשארת

על ארבעת גלגליה. ממש התבקש שאמקם שם את המארב“.

„סרג'ו, שכחת לספר איך התריעו שהמכוניות קרבות“.

„פשוט מאוד, בפנית הדרך, ליד העיקול שסיפרתי לך עליו, נמצאה כיפונת,

ממנה ניתן היה בקלות לצפות לאורך הדרך. כך גם הסכתי לי אנשים, משום שהצבתי

שם שלושה אנשים ועל שלושתם הוטל גם להתריע על בואן של המכוניות וגם לחסום

את נסיגתן; לשם כך גם נתתי להם שני מקלעונים ובזוקה. הם היו רחוקים מאתנו

כ־100 מ', אני פשוט לא מבין איך עלו עליהם כל כך בקלות“.

סרג'ו עוד הוסיף וסיפר עד אשר הוקל לו מעט, ומשהביט בשמים נדהם

לראות כיצד ירח חיכני של חצות מגיח מבין צמרות העצים ומעיד על הזמן שחלף

כה מהר. קמו ומיהרו לשוב לביתן של סרג'ו. תום נעים וביתיות, שלא פקדוהו זמן

רב, שבו והציפוהו מתחת להר השמיכות שהתכסה בהן. מקץ שעה קלה, כשנתעייף

מן ההרהורים, אחזוהו לפתע הזיות של מי שספק ישן ספק הוזה. כמו ספינה שהועלתה

ממצולות, חלודה ועמוסת זנבות ים ירוקים ולחים, — שבה ועלתה לנגד עיניו תמונת

ליל המארב במלואה...“

„לנוע אחרי! להעביר הלאה, לנוע בשקט!“

„חושך ארוך, אינני רואה דבר, לעזאזל, נדממה לי שאבדתי את הכיוון המדויק“.

דכאון של אזלת-יד מלווה אותה תחושה בלתי-נעימה שמתעוררת סביב

הסרעפת, החל פוקד אותו, „סימפטומים של התרגשות“ — הרהר בלבו.

„צריך להחליט, אסור להתמהמה; נו מילא, נתקדם הלאה והכל ודאי יתברר עם הזמן“.

אזור גבעי מתון אך מבוותר במקומות רבים היה נופו של גתיב המסע. עשו דרכם בצדי גאיות כשבראש געה כיתת חוד פרושה ונכונה להיתקלות. סרגיו ידע אמנם היטב את מקומו במבנה התנועה — אך נראה כי הרבה לבדוק את טור הנחש המתפתל של יחידתו, ולעתים קרובות מצא עצמו ממתין עד שהמחלקה תחלוף על פניו כשאותה שעה מוליך ומנוט — המ"כ.

„סוף סוף — הואדי הגדול; עכשיו רק להכנס פה ימינה בערוץ הנכון, והוא מוציא אותנו בדיוק אל הכביש לפני המצוק“.

זנבו של הנחש עוד התפתל באמצע הגיא, שעה שראשוני המחלקה החלו בולטים על רקע הרקיע — סימן כי הגיעו אל קו הרכס.

„להשאיר את המחלקה עם הסמל ולערוך סיור? לא, אין חשק וקצת חבל גם על הזמן“.

התכופף ולחש באזני הסמוכים אליו.

„ננוע יחד עד סמוך לכביש, ומשם ארד לסייר עם מפקדי הכיתות את המקום המדויק“.

כשנתגלה הכביש במעורפל, עצר סרגיו פתאומית את אנשיו, ואלה, שהעליה הכהתה מעט את חושיהם, לא נמנעו מ"להכנס האחד בשני“.

„סמל! ששש! לא להקים רעש! ערוך את המחלקה במקום זה הקפית! אנחנו יורדים לסיור קצר, שלח אלי את מפקדי הכיתות!“

בזה אחר זה הופיעו המכי"ם וגחנו בסמוך למ"מ שהיה בראש הטור.

„בואו, נלך צפונה במקביל לכביש, ואם לא נמצא מקום מתאים נשוב לכיוון הפוך. לכו אחרי בצד הדרך! הנה כאן“.

חבורת המפקדים הגיעה אל המשטח שהשתרע משני עברי הכביש.
„מה דעתכם?“

„לא, לא בא בחשבון“.

„מדוע?“

„משום שבצדי הדרך אמנם קרקע־טרשים, אך זו עלולה להיות עבירה למכוניות וניתן יהיה לאויב לחמוק בצדדים“.

„בואו, נמשיך עד הפיתול!“

„היכן פיתול ארוך זה?“

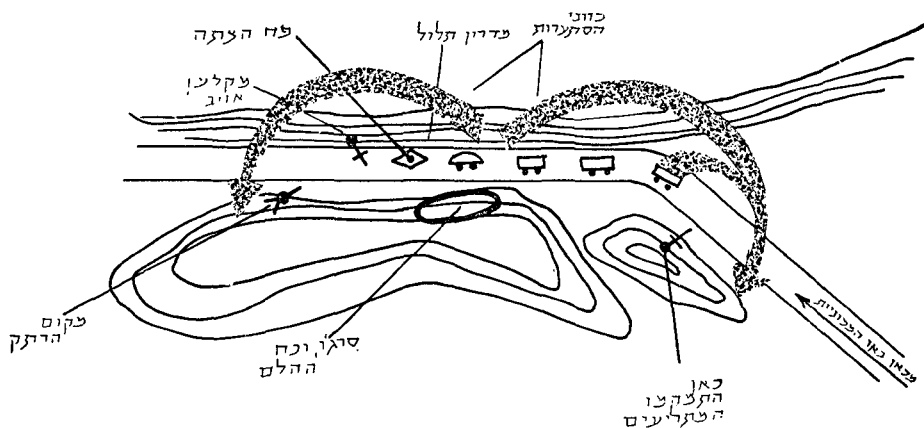
„המתן חביבי, עוד תראה איזה פיתול נפלא, וההליכה אליו — ענין של כעשר דקות“.

עשו דרכם בצד הדרך כשלפתע הבחין סרגיו בפיתול.

„הנה אנו קרבים אל העקול. איהו, כאילו תוכנן עבורנו; יאיט את מהירותם למינימום, כי הרי המכוניות שלהם תבואנה ודאי מעבר הצפון. נו, לגבי ההלם זה ברור, נמקם אותו שם, על המדרגה שלמרגלות המצוק“.

„מה, יסתערו עליו? — שטויות! מצד זה, מן המערב, ודאי שלא יצליחו. נצטרך לקחת בחשבון את הצד הצפוני — אבל הרי נכניס תחילה את כל המכוניות לשטח הריגה זה, שבין המצוק מעבר זה של הכביש ובין המדרון מן העבר ההוא; ואם דוקא ירוצו בחזרה — אל דאגה! ימצא שם הכוח המתריע והחוסם והוא יטפל בהם. בואו, התקבצו סביבי! אסביר מה עליכם לעשות והיכן להתמקם, אחרי־כך נעלה לקחת את הכיתות“.

„הכביש, כאן סמוך לעיקול, יהיה שטח ההריגה. מימין, במדרגה שמתחת למצוק, יהיה מקום ההלם. רואים את הכיפה סמוך לעיקול?“
 „מה, כל כך רחוק?“
 „איזה רחוק! בואו, זה ענין של 100 מטר, נבדוק אותה!“
 „גו, אין מערערים שכאן המקום להציב את המתריע? ואנחנו נעשה אותו גם לחסימה!“
 „פטרו, אתה ואנשיך תתמקמו כאן על הכיפה עם שני מקלעונים ובזוקה“.

„בידר, את הרתק שלך עם הבזוקה השניה תציב שם ממול על התלולית משמאל להלם וקצת למזרח. דאג להסתוות כהוגן! זכור שאתה מרתק! עליך לחסום בכל מחיר המשך תנועתם דרומה! בענין הבטחה... גו, תנו לחשוב רגע. מאחורינו מלמעלה המצוק — אין מקום לדאגה! כאן משמאל הרתק — נחוץ לתת להם מקלעים; והבזוקה שתהיה טעונה, ופצצות מוכנות בסמוך! חולית ההתרעה — פטרו, דאג למתוח חבל לעמדת הרתק!“

„רבותי, נשוב לקחת את האנשים שהרץ קידם לכאן, ותוך שלושים דקות אני רוצה לראות את כולם בעמדותיהם.“

„אה, תסלחו לי עוד דקה אחת! קסטינו, דאג שנושאי פחיה הצתה יציבו אותו באופן מתאים ליד הדרך. גו, בהצלחה לכולנו.“

„מה רע עד כאן, האם לא תכננתי הכל מראש?“ הרהר סרג'ו, ספק הוזה, בעינים עצומות „לקחתי הכל בחשבון. אמנם לא הרביתי בפירוט המשמיה, אבל הרי נמצאתי בסמוך להם ופקודות ההפעלה היו בידי — ומה טעם יש בבזבז זמן על שיחות בטלות במקום המארב?“

לכאורה צריכה היתה תחושה של סיפוק-עצמי ושביעות-רצון לשרור בו; ואכן אולי זוהי אשר גרמה לו לשקוע בשינה. אך נראה כי לא לזמן ארוך. עוד טרם הספיקה נשימתו להיות קצובה כשל ישן, ובפניו החלה לבצבץ, כטל בוקר, מעין לחות וזיעה. שפתיו התנועעו לאטן...

„רעש מנועים? מה זה? אני שומע מכוניות!“

בטנו התכוצה גם עכשיו, כאז לפני ימים.

העיף מבט על פני אנשיו הגחונים לקרקע ודימה לשמוע את נחרתם עולה

באזניו.

„להעיר את כולם!“

„הרתק. לעזאזל! לו יכולתי להיות בסמוך לו. דוקא עכשיו איני יודע אם שמעו גם הם“.

„פס, פס“. סרג'ו טפח ברגלי שכניו ששכבו בסמוך, מימינו ומשמאלו. לבו פעם עד שדימה כי חולצתו גם היא תופחת עם הלמות הלב, אך ראשו היה צלול לחלוטין. רעש המנועים הלך וגבר, אך נתמוג להמהום אחיד ומונוטוני — דבר שהכביד מאוד על קביעת מספר המכוניות שבשיירה.

„לכל הרוחות. איך יכול אני לדעת עכשיו אם אמנס הפעיל המתריע את הרתק!“.

הרעש גבר, ונשמע כבר, סמוך לעיקול. הפעם גלוה אליו קול מעיכת חצץ שפוזר על הדרך כדי לשוות לה מראה כביש. סרג'ו תיאר לעצמו כיצד מורידים הנהגים רגליהם מן הדושה, הנה קצת „ברקס“ לפני הסיבוב, ממשיכים ...

גוש שחור ומאיים מופיע על רקע החצץ הלבן, הגוש מתקדם לאטו... ואחריו מה? או, הנה השניה, שחורה וגבוהה, משאית מכוסה ברזנט; ואחריה עוד אחת; צריך היה להיות ערני מאוד עכשיו, אך משום מה נתקע מבטו בעיקול — מצפה שתופיע עוד אחת... לא, אין יותר. שלשה גושים שחורים קרבים.

„מדוע כל כך לאט?“

בום...

„מטורפים! מדוע כל כך מוקדם?“

שלהבת אדירה השתוללה באויר. לאורה נתגלה הגוש השחור והיה דומה מאד למכונית פיקוד. תוך דקות ספורות היו הכביש והמדרון מוארים באור הלהבות שעלן ממכונית הפיקוד. סרג'ו שאג בכל גרונו „אאשש“! מכל העברים הדהדו צרורות ארוכים, קליעים למאות ננעצו בכביש ובמכוניות.

סרג'ו לא גרע עין מן המכוניות הדוממות. „גמרנו את המלאכה“ — הרהר בלבו. אש המחלקה גועה במקצת והוא לא טרח להגבירה.

„לרדת עליהם עכשיו? קשה, קצת תלול מדי, נמתין עוד קצת ונוסיף לירות במכוניות“.

לפתע טרטר מקלע מכיוון הכביש. עוד סרג'ו מתלבט אם היה זה מעשה ידי הרתק וצורך נתקע בסמוך אליו, מכונית הפיקוד עדיין האירה את הסביבה ומאמצי לגלות מניין יורים עלו בתוהו.

„הו, מה זה?“

נקודות שחורות, מתוך המשאיות קפצו בזה אחר זה גופיפים קטנים ושחורים כנמלים.

„יורדים מהמשאיות, להגביר את האש! אאשש על החיילים! המקלעים מהרה!“
„לאן הם רצים?“

הדמויות השחורות נעלמו במדרון שמעברו השני של הכביש. המקלע מעברו השני של הכביש ירה בהם שוב, הפעם צרורות קצרים ותכופים ואילץ את אנשי סרג'ו להגמיך ראשיהם. להבות המכוננית הבושרת דעכו במקצת ונראה כי מקלען האויב התרומם מעט כדי להיטיב לפגוע, רשפי האש מלוע מקלעו החלו מהבהבים עד כי אפשרו לאחד הרובאים להצמיד רימון נ"ט לרובהו ולשלחו לעבר המקלע. ההתפוצצות לא איחרה לבוא, והמקלע החצוף נשתתק. אך כמו להמשיך את הסימפוגיה נראו עתה הבהקים תכופים מכיפת המתריעים, ושניות ספורות לאחר מכן נשמעו פצפוצי היריות.

סרג'ו הודה בלבו למתריעים על שסוף סוף פתחו גם הם באש.
לפתע — הופיעו דמויות בסמוך.

„מי אלה? מי?“

„אנשי הרתק המפקד!“

„ראיתם לאן הם רצו?“ צעק לעברם סרג'ו.

„כן המפקד ראינו. רבים מהם עברו למדרון ורצו שמאלה, דרומה, אז עלינו הנה בשביל שנתרכזו.“

„טוב, זווה מהר שמאלה ותתמקמו לשם, יתכן וינסו לעלות עלינו מדרום.“

הבהקי יריות נראו שוב מכיפת המתריעים, פז... פז... פז...

„טינופות, מדוע הם יורים עלינו? תלהבה על הכביש הרי מראה להם לאן צריך לירות! שוב יורים עלינו, הורידו את הראשים! הם השתגעו לגמרי!“

רק לאחר שצרורות ארוכים התיזו רסיסי סלע באיזור עמדתו של סרג'ו, עלה בדעתו כי יתכן ונותרה עוד מכוננית שלא נכנסה לשטח ההריגה. מחשבת אימים עלתה במוחו:

„יתכן ועלו על אנשי ההתרעה; אחרת כיצד להסביר את האש שהם יורים עלינו משם?“

עד כמה ערה תשומת-הלב אותה מקדישים צבאות העולם לסוגיית המארב

— על כך ניתן לשפוט לא רק מן התיאורים המפורטים והרבים שניתנו בשעתם למארבי קוריאה (ראה ב„מערכות“ חוברת פ' את הפרשה „מחסום הדרך“; וכן פרקים בספר „קרבות קוריאה“ שבהוצאת „מערכות“) — אלא גם מן התרגומים של פרסומי השניים האחרונות, בירחונים בריטיים ואוסטרליים, אשר ניתנו בחוברות 66 ו-68 של „צקלון“ („כיצד אפשר לגבור על מערב“ מאת מיוז ג. לאנגטארי, ו„פרקי מארב“). יש מבחינה זו ענין גם בפרקים מספרו של גנ-בריג.

ס.ל.א. מרשל „קדל חזיר“ (העומד להתפרסם בעברית), שהובאו בחוברת „צקלון“ מס' 69 (הפטרול שלא ייאמן) ומס' 72 (הפטרול שגורלו נחרץ).